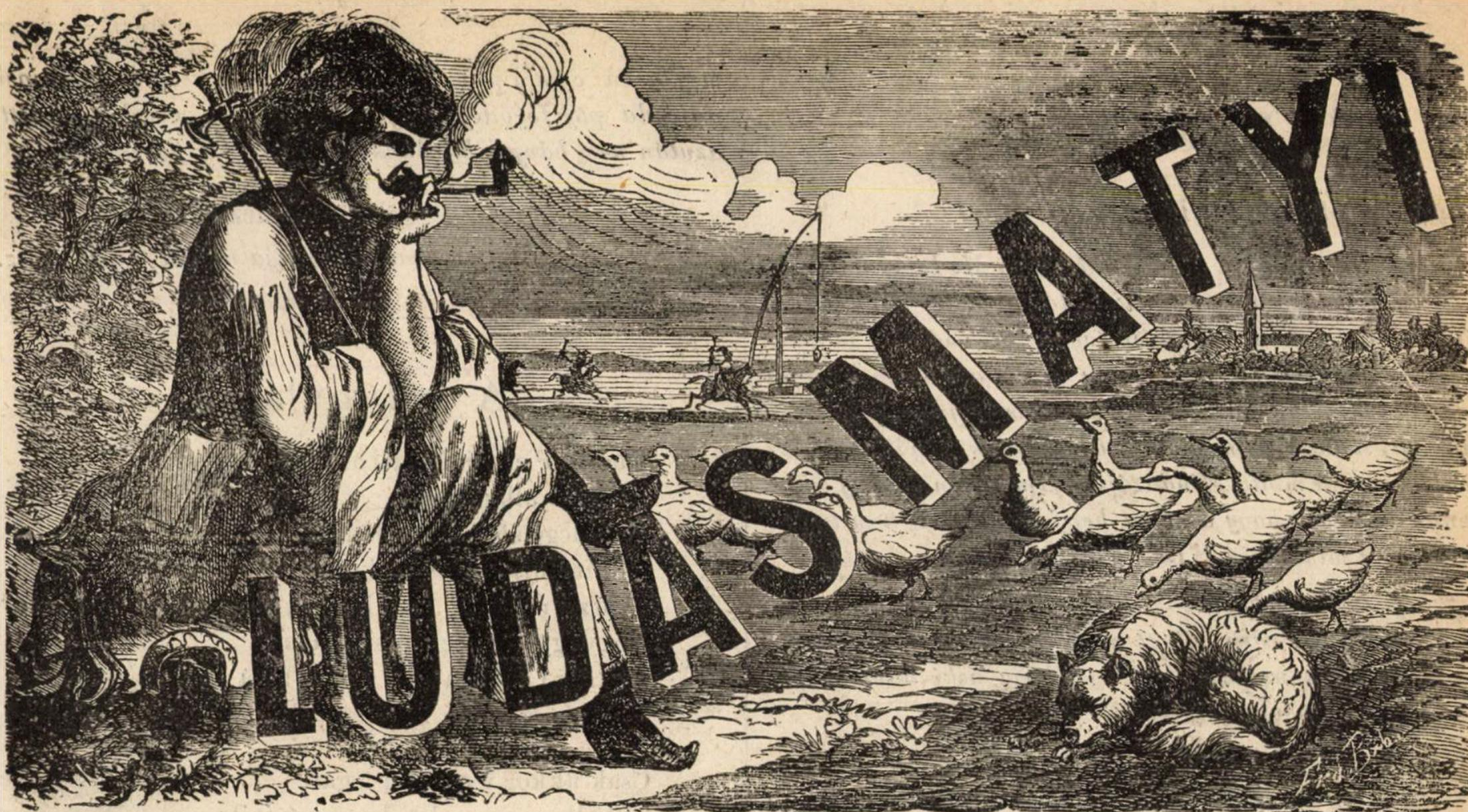

V. ÉVFOLYAM. Megjelenik **minden vasárnap** ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA **városháztér 6. sz.** alá küldendő.	Pest, nov. 12 1871. **46. szám.**	GYŰJTŐKNEK öt előfizető után *tisztelet-példány jár.* Egyes példány ára helyben : 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* VÁROSHÁZTÉR 6. SZ, ide küldendő mindenféle **kézirat**, mely **,Ludas Matyi'-nak** van szánva.

Közösügyes osztrák-magyar-cseh induló.

Komponálta Ludas Matyi; fujja az egész elcsapott és elcsapandó miniszteri banda.

Kardal:

Domnye Schäffle! Jirecsek!
Sanajriddomdáj . . .
Osztrák kegyből kiesett
Sanajriddomdáj!!
Utilapu a talpukra . .
Gatyamadzag a nyakukra . .
Sanajriddomdáj.

1-ső solo:
fujja Hohenwarth szerencsétlen flügelnhornista.

Ha ti mentek . . én is el,
Sanajriddomdáj . .
Nem válok tőletek el
Sanajriddomdáj.
Vén sülülü Beustom meglásd . .
Neked is befűt majd András(i)
Sanajriddomdáj.

2-ik solo:
rikkantja Beust.

Halt a piszli Hohenwarth!
Sanajriddomdáj .
Az a spatzer már el mart —
Sanajriddomdáj —
Kibillentett a nyeregből,
Burkus egy hetz lesz még ebből . .
Sanajriddomdáj . !

Kardal:

Andrássy és Lónyai . !
Sanajriddomdáj, —
Az osztrák csatlósai!
Sanajriddomdáj,
Holzgethán és Kellersperg!
Ezek fejét be ne verd . .
Sanajriddomdáj.

Eredeti levelek.

Méjen tisztejt Ludas Matyi új!

Becses japjának 45-dik számában Madajassy Jászjó uj, azon megdöbbentö és szomojkodásja méjtó nyijatkozatát adja tudtunkra, miszejint ügyészi ájjomásájój je akaj mondani. Tekintettej ajja, hogy biz ö a dojoghoz nincs szokva és hogy tüjejmetlen hivatajnok, mejnyugszunk benne annyivaj is inkább, mejt hát a doktojok is tijtják neki az üjést ajany eje miatt. Mindazájtaj sajnájatunkat kejj kifejeznünk a fejett, hogy a maga hejéje okosabbat nem tudott ajánjani a minisztejnek Dékán Pístánáj.

Igaz ugyan, hogy sok fátum éjte szegény Pistát is, mejt hát mikoj Pesten jakott mint pjókátoj, josszuj menvén az üzlete, annyija ejkesejedett, hogy neki adta magát a nasivasi kájtyajátéknak.

De bezzeg itt jett csak szejencsétjen.

Szegénynek majd az egész házát ejnyejték azok a csajó kájtyások, csak ajjig tudott szegény neje vajamit megmenteni a maga jészéje.

Ezen szomojító köjüjmény és nagy veszteség után, a mint tudom, jement Pista Kecskemétje, s ott fejkéjt egy tekintéjes pjesbitej ujat, hogy az akkoj üjesedésbe jött tanáji székbe üjtesse be. Miután ejöadta szánakozásja méltó hejzetét, a tisztejt pesebitej hatásos közjemüködése fojtán, ki ijánt később hájádatjan jett, csakugyan ejis nyejte azt. S azóta ojj szojgajmatosan tanit, hogy mikoj fejmegy a jeczkéje, úgy ojvassa ée tanujmányozza a fojosón az ejöadandó tantájgyat, hogy mikoj a magyajázathoz fog, egészen szójój szója úgy magyajáz, mint a hogy az a könyvben fogjajtik, s azt tanitványaitój is éppen ugy követeji, ha magyajáztatni akaj vejek.

Most máj jobb jétnek öjvend, csak az a káj, hogy szegény fejesége Pesten zongoja ójákat kénytejen adni s ezen kejesett szejény gajasokbój tengödni. Pista pedig Kecskeméten szép szakácsnévaj fözeti magának a küjömbféje jó izü pöjköjt husokat.

Mind ezeket tekintetbe véve, én nem játom öt az ügyészi hivatajja szojújtnak jenni; de mejt magam is úgy gondojom, hogy ö ijtódzik azoktól a teendöktöj, mejjek azzaj egybe vannak kötve, söt a mint hajjottam a kecskemétiektöj, szeme is füje is hibás.

Azéjt is én, ki ismejem ezen tejhes hivatajt, ajja Kecskeméten egyedüj csak Bódoj Sándoj vójt vájosi hajott kémet ajánhatom jeginkább, máj csak azon oknáj fogva is, mejt ha egy hajott kémböj vájosi jegyzöt tudtak csinájni, hihetö hogy ha báj jogot nem végzett is Bódoj Sándoj, a minisztej annáj inkább csinájhat bejöje fö-ügyészt.

De miejött ez meg töjténnék, figyejmeztetjük és kéjjük a minisztejt, hogy ejöszöj Bódoj Sándojt számojtassa meg azon csekéj pénz összegjöj, mejjet a kecskeméti vájosi dajájda pájtfogóitój ezejött mint egy 8 évvel beszedett, azután nem bánjuk ha Akasztója viszik is ügyésznek.

Czuczák István
akasztóji nyugalmazott temetö csösz.

A helyzethez!

Túdós Pesti Napló állandó
Rovatul állapitá ezt,
Ez a legelsö, s legfőbb nála
A mint ujság iráshoz kezd.
„Vezérczik," „külföld," „vidék," „tárcza"
Nagy gyöngeségben sinlődnek,
A régi számos lanyhaságok
Napról — napra ismétlődnek!

Csak akkor vicsoritja fogát
'S hallat egy — két keserves jajt:
Ha egyik — másik ellenzéki
Szemére hányja a sok bajt:
Ezért tart állandó rovatot
„Helyzet" cim alatt, — és nagyon
Iparkodik kedvező szinbe
Feltüntetni, a mint vagyon.

Nyissunk hát állandó rovatot
Mi is a Matyiban neki,
Megérdemli, ez a Nagy Bőgős
Kegyes szemét ha rá veti.—
Hanem csakugyan, szó a mi szó
Elébb vallomást kell tennem,
S bünbánólag mint egy zárda szüz (?)
Mellemet öklömmel vernem!

Mea culpa! . . . . nagyot botlottam!
Megcsalatkoztam bennetek
Ti dicsők! kik az összállamnak
Sorsát bölcsen intézitek!
Gyarló elmém nem elég képes
Magas röptü szellemetek
Eléggé felfogni, ezért lett
Hogy csalatkoztam bennetek!

Nálunk nyolcz — a horvátoknál egy,
Tul szinte nyolcz, — közös három,
Most meg egygyel még megpótolták . .
S hogy több is lesz, bizton várom.
Mert hogy a cschek . . . . no! hát csupán
Csak ugy kuriózitásból
Szinte megpróbálkoznak egygyel —
Az zicher — a számitásból. —

Im! ezt hozá tőlem a Matyi
Tizenkilenczedik száma,
Hogy kifejtém akkor a dolgot
Osztán hogyan állunk már ma!?
A módját is hiven elmondám
Meg is fogadták a csehek..
Veszekedtek, — nem kicsit, nagyon,
Volt Budán, volt Bécsben nagy Pech!

S uramfia! ez az Andrási
Nem méltányolta érdemem,
Nem nézvén hogy viselt dolgait
Mily hűséggel énekelem!
Keresztül huzá számitásom
Miként egy goromba paraszt,
S igy leve a cseh — kiegyezés
Nem egyébb, mint irott malaszt!

Pedig milyen szép lett volna az,
Hogy ha mindegyik tartomány
Megkapta volna a magáét..
S lett vón miniszter akarhány!
Most meg?... hogy vitéz Hohenwarthék
Elmentek, — talán nem lesz e baj?
Hogyan jut a cseh — talkedlibe
Egy kis tejfel vagy irós vaj!?

Oly nagy ez a mi boldogságunk
S milyen lett volna még akkor?!!!
S most meg.... no de ők a fők, bölcsek!
Ha kenyér nincs, jó a vaczkor!
Inkább menjen el száz Hohenwarth!
Beust, Borsszemjankó megbukjék:
Mint a szent birodalmi egység
Megcsorbuljon, vagy elmuljék!

Nem szabad ennek megcsorbulni,
Sőt inkább erősbülni kell,
Ezért élünk, halunk mindnyájan
Áldozunk neki p'énz s vérrel!
Nyolcszázezer katonát tartunk,
Száz milliókat fizetünk!
Mi az a personál unio?
Ily bolondság nem kell nekünk!

Évről évre nő a nagy adó,
Vele együtt a deficit,
Van hitelünk, kapunk elég pénzt,
Mit busulnánk csak egy piczit?!
Adótörvényünk páratlan jó,
Ingyen ihatjuk a lőrét,
Hát a stempliért mondjátok meg:
Kinek húzták le a bőrét!?

Ha egy — egy vánkost elvisznek is
Vagy a télire — valócskát!
Par véka búzát, avagy a szürt
Vagy a hizott malaczocskát!
Mi az? semmi! tartozol vele..
Fizetsz, ha semmit se marad,
Legelső a státus, ezt tudd meg..
Övé tücsköd és bogarad!

Balgaságot mivelétek hát
Helfy, Tisza a mult héten, —
Hogy nem tudván nyúgodtan ülni
Ott az országházi széken:
Interpellál tatok hevenyén..
Lám! a Napló hogy meg leczkéz!
S lesz még több is majd megczirógat
A miniszterelnöki kéz!!!

Nagy Bőgős. —

Nyilt válasz

Tisztelendő és tekintetes Környéki Lajos lelkész ügyvéd urnak. —

Épen alá akartam irni ön törvényszék — ülnöki kinevezését, midőn holmi közbe jött apróságok miatt másnap reggelre maradt. — Este Lavater koponya tanát olvasgatván, igen különös leirást láttam a kopaszfejü, görbenyaku s hátu és szőrösfülü ember lelkületéről. — Bocsásson meg ön, ha ennek olvasása után nem vitt rá a lélek, hogy önt kinevezzem. — Nyugodjék meg abban, miszerint ön praedestinálva van rá, hogy Lúzsokon végezze be gyarló földi életét!

Akasztófa Pisti m k.

Szabadkai életképek.

XLI. kép.

Protestátió.

Azon alkalombol, miszerint az ujvidéki képviselő merészkedett miniszter ő főméltóságát (!) interpellálni az iránt, hogy én helyettem miért nincs nemzetiségi főispán: hivatalos kötelességemnek ismerem azon felszólalás ellen ünnepélyesen tiltakozni, miután én, mint „Tóth — főispán" a szláv nemzetiséghez tartozván a szerbeknek e tekintetben semmi kifogásuk nem lehet.*)

Matyi,
főispán.

*) Igaza van „Matyi" ő méltóságának, annál is inkább, miután az ujvidéki kudarcz miatt, az oda való képviselő mindekkorig nem interpellálta Vili uramat; — pedig már itt volna ideje.

Szerk.

Korszerü illusztrátziók

„Nem soká élsz, könnyü azt megjóslani . .
Im beálltak feloszlásod napjai, —
Fogsz heverni megvetett rongy utfelen,
Nem baj: ugy is csak lenéztek szüntelen."

Arany.

a magyar klaszszikusokból.

„Egyet mondok sors! kettő lesz belőle ..
Nekem csak e leány szerelmét add,
És én odaadom érte cserébe ...
Minden, de minden ... a d ó s á g o m a t"

„Petőfi."

Honvéd menház!

(Honvéd menj hát!!!)

Össze találkozott négy ösmerös honvéd —
A — „h é t f á j d a l m u s z ű z“ bucsuján Egerbe.
Egynek bal, másiknak jobb lába hiányzott,
Kettőnek karja volt levágva — könyökbe. —

Nem mentek — gyónni — a servita atyákhoz,
Sem a miserékhez foguk kiszedetni, —
Mivel fogaiknak nem volt egyéb baja
A nagy unalomnál, — nem lévén mit enni. —

Tehát simpliciter, — és leplezetlenül —
Mondjuk meg, — hogy biz ők koldulgatni mentek,
De a szent szüz nem is hagyta cserbe őket —
Bőven adakoztak az összegyült s z e n t e k!

Egy szó mint száz, — régen nem volt ily jó — profit,
Megtelt üres zsebök — s kenyér-tarisznyájuk,
S ezt meg ünnepelni, annyival méltóbb lett —
Mert — ugyis — ritkán van ily találkozásuk. —

Estefelé, mikor megoszlott a bucsu...
S a hivek zászlóik alá sereglének
Találkozott a négy összebeszélt honvéd,
S egy kurta korcsmába együtt be térének.

Ott a fészer alatt, egy rakás szalmába
Leheverve, egy pár pohár pálinkánál
Elkezdték a régi sebet feszegetni, —
„Tudod-e Bicskénél?“ „hát te Kápolnánál?“!

Hallgatójuk is volt, jó szivü egriek —
A fiataljából, — és még többes számmal.
Ugy, hogy mikor a sor fizetésre került,
Azok álltak elő egy pár piczulával.

Reggel a négy honvéd, no már a mint illik,
Kompetens portzió gugyit annektálva, —
Elkezdett bucsuzni, mellyik merre menjen,
Az egyik Tolnába, másik Baranyába.

Az egyik azt hiszi, legjobb lesz Miskolcznak
Tartani, — ott legtöbb ösmerösre talál,
A másik Gyöngyösön akar megpihenni
Ott született, s hadd ott érje el a halál. —

De a legöregebb fél lábu ősz vitéz,
Csendre szóllitván az egész társaságot,
„Mivel már mankómat hordozni meguntam.
— Igy kezdi meg a szót, — adok én tanácsot.

Menjünk fiuk Pestre, — igen bizon fiuk!
— Pedig galambőszek voltak mind a négyen, —
Ott nékünk kaszárnyát épittet az ország,
Menázsiban eszünk, nem halunk meg éhen.“

Ez oszt jó gondolat, — mert — hisz kirándulást
Onnan is tehetnek, nem lesz tán csapistráng?
Vagy ha lesz, levágott lábukra mutatva —
Azt felelik majd hogy: el szakadt hám, istráng.

Tehát elindultak, és ha falut értek
Akár látta őket, akár nem a biró,
Minden tisztességes házhoz beköszöntve,
Szóltak — „D a t e a b o l u m B e l i s a r i ó“ —

Végre nagy nehezen hurczolva tagjaik —
Elérték partjára az öreg Dunának,
És megmutogatták, merre hatoltak föl,
Szuronyt szegezve, ős ormára Budának.

Nem mondák senkinek — „Oh date Obolum“
Mégis találkoztak szamaritánusok,
Kiknek kezeiből hultak a fillérek...
Elvétve ugy ritkán, — Lónyai hatosok.

De azonnal ottan termett egy konstábler,
Ki ellenök támadt — „nem szabad koldulni“ —
És a szegény csonka, béna négy honvédnek.
A kikötő parttól, el kelle lódulni.

Sok kérdezösködés s utbaigazitás
Után megtalalták végre azt a helyet:
Hol tengeri csutkát, homokárkot, buczkát
Találtak a képzelt r o k k a n t-m e n h á z helyett.

„Vissza innen fiuk! vissza Heves felé,
Mert mikor itt ház lesz, és a házon tető,
— Szólt a féllábas ösz — akkorra bennünket,
Szent Flórián ugyse! megeszen a tetü.“

Joskó Zazravecz,
szénégető.

Egy kis diskursz az uri kaszinóban.

B i b i c z f a l v i E l e m é r: Pájtás Bélá! mit végeztetek má a párrászt párrlámentben?

F á c z á n o s i B é l a: A vadásztörvény javaslatot tárgyaltuk.

B i b i c z f a l v i E l e m é r: Hát szábád lesz e á vádászát áz párrásztnak??

F á c z á n o s i B é l a: szabad a saját birtokán.

B i b i c z f a l v i E l e m é r: De az urraknak mindenütt szábád ugye?

F á c z á n o s i B é l a: Mindenütt, csak a tilosban nem.

B i b i c z f a l v i E l e m é r: Bizon pedig édes bárrátom! én a tilálom dáczárra is vádászni fogok.

F á c z á n o s i B é l a: Ugyan mire vadásznál mikor különben is miops vagy?

B i b i c z f a l v i E l e m é r: S n e f f e k r e bárátom, s n e f f e k r e, melyek este huznak.. ügyé pompás egy vittz!

F á c z á n o s i B é l a: Az ám, küld be a Borsszem Jankóba.

Bizodalmas kérdés:

Tisztelt Ludas Matyi ur!

Miután szivbéli nagy örömmel tapasztaltuk azt, hogy kedves Ludas Matyi úr, mind köz, mind magán életünket, különösen egyházi viszonyainkat nagy figyelemmel kisérte, s az úrban boldogulandott Együgyü András uram esperessége alatt, mondhatnók uraságod lapja mintegy tractuális hivatalos közlönyünké vált: bizodalmasan kérdezzük kedves Ludas Matyi urat, nem tudna-e bennünket helyes nyomra vezetni arra nézve, hogy D. Pali szeretett barátunk s társunkat, minden tetteinknek egyik fő faktorát, s igen haszna vehető traktualis világi ülnökünket hol találhatnánk fel legbizonyosabban? — Ezt azért vagyunk bátrak igy bizalmasan kérdeni, mert meg vagyunk győződve, hogy kedves Ludas Matyi úr szélesen kiterjedt összeköttetéseinél fogva legképesebb arra, hogy szeretett társunk, s egyházmegyei világi aszszeszorunk hol léte felől helyes nyomra vezetend. —

Feiföldi Sándor
baranyai traktus fő-együgyüje. —
Marha Pali, —
traktus pennája. —
Környéki Lajos, —
délelőtt pap, délután prókátor.

Bizalmas válasz.

Szerelmetes szent atyáim! Nevezett urrol csak anyit tudok, a mit a Ludas Matyi baranyai rendes levelezője környéki Lajos lelkész-ügyvéd úr abban az időben tudtomra adott, hogy D Palit v . . . . . i szolgabiróságából kicsapták s osztán átment Bácskába. — Jelenlegi hollétére nézve kénytelen vagyok szerelmetes szent atyáimnak azt felelni. mint multkor a pesti katholikus kaszinónak, midőn a kecskeméti plébános hollétéről tudakozódott tőlem, nevezetesen: méltóztassanak szerelmetes szent atyáim szeretett társuk s egyházmegyei világi ülnökük felől Szegeden gróf Ráday Gedeon királyi biztos urnál tudakozódni, neki még szélesebben kiterjedt összeköttetései vannak, ő bizonyosan helyes nyomra vezetendi szerelmetes szent atyáimat. —

Lúdas Matyi. —

Sziporka.

Egy kis szoba volt egy házban kiadandó, melyet egy fiatal ember megtekintvén, a háziurtól a szoba árát kérdé.

— Négy száz forint —

— Hát istálló van-e hozzá?

— Tán lovai vannak az urnak?

— Nem, hanem azon szamár részére, ki e szobáért évenként 400 ftot fizetend.

Pattantyu.

Bárdossi baloldali tehát csakugyan levágta a jobboldali Tulok-ot... a rumi kerületben.

A győzelem hirére aztán egyik képviselő poéta következő pentametert rögtönzé Horváth Elek üdvözlésére, ki Bárdossi mellett kardoskodott:

„Egy bőszült **tulkot** ki lebárdoztatni segitél . . .
Üdv neked és áldás, drága barátom Elek!
Adjon erőt isten, hogy más nagy szarvu bikák is . . .
Hulljanak el szintigy, a haza bárdja alatt.“

De márt ezt az ohajtást én is aláirom

Mészáros.

Diskurszus

Mihály gazda és Iczig szomszéd között.

Mihály: Ni ni szomszéd! mondjon már valami ujságot.

Iczig: Én mundjak khendnek ojsághot Mihály bácsi! hiszen mikhurra elmundanám. akkhura már óhság lenne. A fhene is láthutt ilyen bholond viláhgot; — Bécsben megüthik a vas drótot, hogy a herr von Andrássy usztrákos magyar khözösügyesminister, s mikorra a pesti telegróf-amtba megérkhezik, már akkhurra a Herrn von Lónyai a Herr von Szlávy helyett . . . le is thette az eskhöt mint miniszther president.

Mihály: Hanem azt csak tudja szomszéd! hogy Ghiczy Kálmán egy telegrammot kapott, hogy siessen Bécsbe, és alkosson egy független felelős magyar miniszteriumot.

Iczig: Ghatt übedivelt! hallja khend! a föggetlen mogyar minisztheriomot nem Bécsben alkhotják. Azthán az a telegraficshe depesch, a mit Ghyczy Kálmán kaputt nem is ministherium alkhutásról szólt.

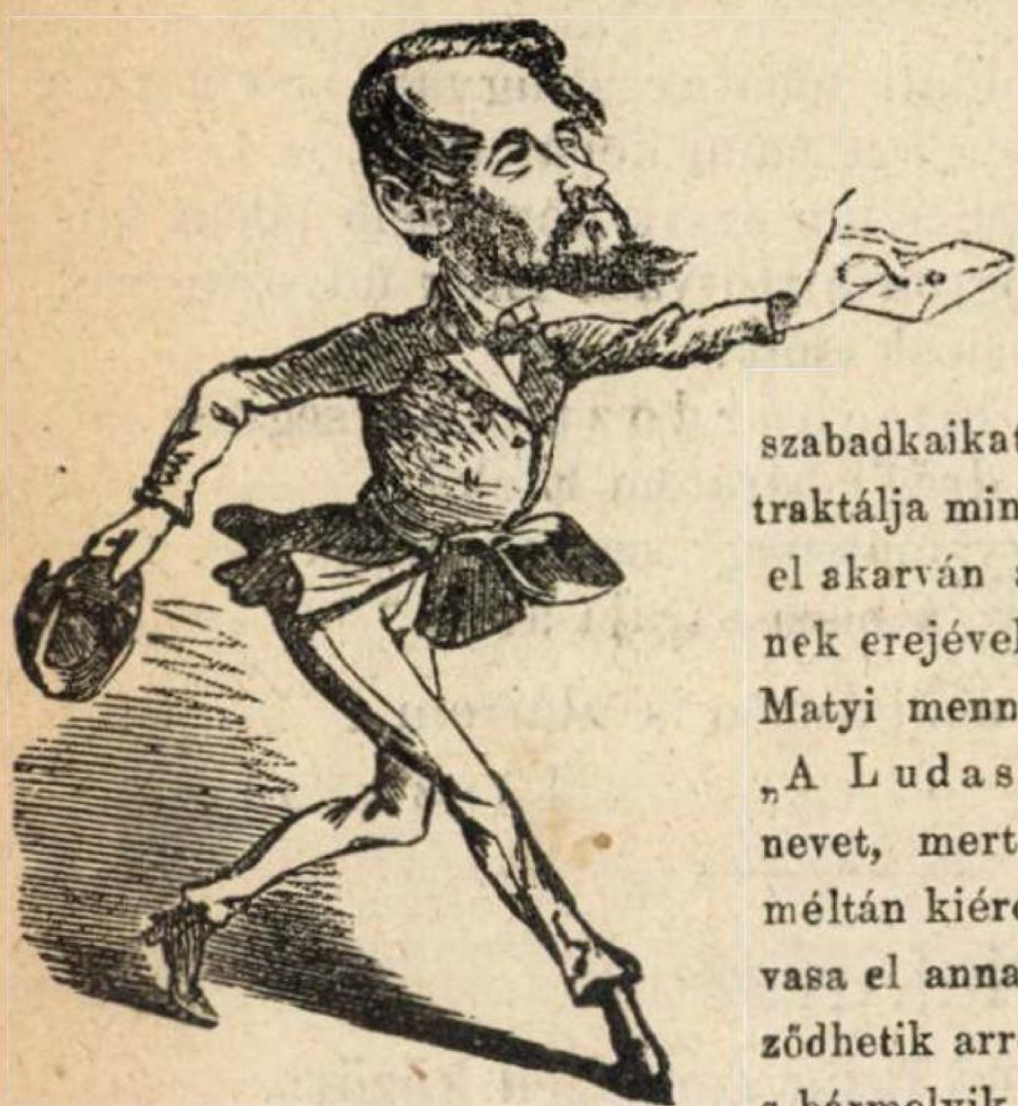
Mihály: Hát miről szólt volna?

Iczig: Hát arrul Mihálylében! hogy én Iczig, Ghiczy Kálmánnak buzájáért adhuk ebben a csehválságus időben pesthi mérőnként 8 forinthot.

Mihály: Hát a szomszéd telegráfja ijjesztett ugy a mamelukokra, hogy a fejüket is majd elvesztették? Ugyan mit ijjesztgeti őket szomszéd?

Iczig: Thodja khend Mihály gazdha, nem khöll azukhat a mamelukokat ijesztgetni, félnek azok a maguk árnyékátul is: a fejüket pedig thübbé el nem veszthetik, mert azt már elveszthették még akhur, mikhur a 67-i khiegyezést elfugadták.

Zsiga postás.

A „Bácskai Hiradó“ szerkesztőjének Szabadkán. Jelentem kolléga! hogy duellálni fogunk, még pedig pisztolra! ha azokat a jó szabadkaikat oly született badarságokkal traktálja mint lapjának 23-ik számában, — el akarván a „Szemle“ rovat végén erőnek erejével hitetni olvasóival, hogy ez a Matyi mennyire pánszlávista, mondván: „A Ludas Matyi nem hiában viseli e nevet, mert magyar nyelvü lap létére méltán kiérdemli azt A ki nem hiszi, olvasa el annak legujabb számát, meggyőződhetik arról, hogy még a „Zastava“ s bármelyik pánszláv lap sem lehet magyartalanabb!! ennél. Hjah! szerkesztője és Miletits együtt hozsszuideig vácoztak „

Elöstör is édes kolléga! roszul van értesülve Ludas Matyi nem vácozott Mileticscsel egy perczig sem. A Matyi 1870. mártzius 6-án hagyta ott a kótert, Mileticset pedig 187). októberben dugták be. De hát ez a Ludas Matyi miért is magyartalanabb még a Zastavánál is? Hát bizony a „szabadkai levelek“ e cimü czikkecskéjeért; „Lènárd főispán a Miletits ünnepélyen.“ Ugye hogy eltaláltam? El biz azt. Sajnálom, hogy e vicczet nem érti kolléga, és pedig csak egy idő óta nem érti, mióta a Lénárd főispán ablaka alatti járdát tapossa, és mióta ő „méltóságá“val többször konferentziázott; akkor bizony nem csudálom, ha lassacskán kolléga ur is Lénárd Máté dárdása lesz. Farkast emlegeték s ugy tetszik, hogy már a kert alatt jár. Egyébiránt elvárom kolléga urtól, hogy jövőre, ha nem is „többet,“ de „jobbat“ hozzon a Matyiról. „Több mondani valóm nincs„ mondá Andrássy miniszterelnök Tisza Kálmánnak, én is azt mondom a kollégának.

Ludas Matyi.

Legujabb

JÁTÉKTERVEM,

melylyel most a n. é. közönség elé lépek, 4 a legjobb sorsjegyből összeállitott 2 csoportból áll, melyekkel évenkint 32 húzással egyedül játszhatni, s a részletfizetések ideje alatt 48 frtot kamatoznak. E csoportositást ez ideig még egy intézet, bank- és váltó-üzlet sem közelité meg, s midőn még ezen nagyszerü nyeremények, s rendkivüli kamatozás mellett, kötelezem magamat a B. csoportbeli 1860-diki sorsjegyet, ha sorozat száma kihuzatott — 450 forintért visszaváltani, a résztvevőnek mégis minden esetben 100 frt készpénze s magántulajdonul 3 eredeti sorsjegye tiszta hasznul marad.

A. csoport.

1 magyar jutalom-sorsjegy, évenként 4 huzással 250,000 frt főnyereménynyel.
1 teljesen befizetett 400 frkos török-sorsjegy, évenként 6 huzással: 600,000 frankos főnyereménynyel.
1 Braunschweigi 20 talléros sorsjegy évenként 4 huzással, 80,000 tallér főnyereménynyel.
1 Szász-Meiningi sorsjegy, évenkint 3 huzással 25,000 ezüst forint főnyereménynyel.

E csoport évenként 6 frtot kamatoz, és 17 huzással játszik, megrendelhető 20 frtos 16 havi részlet törlesztéssel s10 forintos 33 havi részlettörlesztéssel.

B. csoport.

1 1860-diki állam-sorsjegy, évenként 2 huzással, főnyeremény 300,000 fr. és 60,000 fr.
1 egészen befizetett 400 frankos török-sorsjegy, évenként 6 huzással.
1 Braunschweigi 20 talléros sorsjegy, évenként 4 huzással.
1 Szász-Meiningi sorsjegy, évenként 3 huzással.

E csoport évenként 10 frtot kamatoz, megrendelhető 17 havi 20 frtos s 36 havi 10 frtos részletfizetéssel.
Mind két csoport évenkint 31 huzással játszik s a befizetési idő alatt 48 forintot kamatoz.
Még azon megjegyzésem van, hogy bármely csoport az **első részlet lefizetésétől egyedül játszik minden főnyereményre,** a nyereményeket kivel sem kell megosztani.
Huzásjegyzékek dijtalanul küldetnek, s a főnyereményekről az illetők táviratilag értesittetnek.
Vidéki megrendelések utánvétel mellett pontosan teljesittetnek.

FISCHER M. L.

bank- és váltó-üzlete a „Fortunához“
Pest, hatvani-utcza 16. sz.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. sz.